

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 768

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 27 septembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 249 din 25 aprilie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 din Codul penal	2–5
Decizia nr. 422 din 15 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 partea introductivă din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.....	5–7
Decizia nr. 466 din 27 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală	8–10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
688. — Hotărâre privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră	11–13
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
625. — Decizie pentru eliberarea doamnei Cristina Andronic din funcția de subsecretar de stat la Ministerul pentru Românii de Pretutindeni	14
626. — Decizie pentru numirea doamnei Cristina Andronic în funcția de subsecretar de stat la Ministerul Tineretului și Sportului	14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.227. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectoarele cadastrale din UAT Bragadiru și UAT Grădiștea din județul Ilfov	15
2.340/C. — Ordin al ministrului justiției privind modificarea Regulamentului de organizare și funcționare a Ministerului Justiției, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 120/C/2011	15
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 249

din 25 aprilie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 din Codul penal, excepție ridicată de Adrian Movilă în Dosarul nr. 589/180/2016 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 766D/2016.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal și asistat de avocat Gheorghe Ciocîrlan, cu delegație depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra stadiului dosarului, arătând că acesta se află la al doilea termen de judecată. La primul termen de judecată, din data de 4 aprilie 2017, domnul avocat Gheorghe Ciocîrlan a solicitat acordarea unui nou termen de judecată în vederea studierii dosarului și pregătirii apărării.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea excepției. Arată că dispozițiile criticate contravin art. 1 alin. (5), art. 16 și art. 23 din Legea fundamentală, precum și art. 20 din Constituție raportat la prevederile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În continuare, face referire la situația de fapt reținută în dosarul în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Susține că dispozițiile art. 269 din Codul penal nu întrunesc criteriile de claritate și previzibilitate instituite de prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, din perspectiva elementului material al infracțiunii, fiind dificil de stabilit care ajutor este permis de lege și care este persoana căreia i se adresează norma criticată. În ceea ce privește admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, arată că aceasta îndeplinește toate condițiile prevăzute de lege. Referitor la principiul clarității și previzibilității legii, arată că instanța de contencios constituțional a statuat în sensul existenței unei obligații în sarcina legiuitorului de a edicta norme clare, precise și predictibile. În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că legea trebuie să fie clară și predictibilă, astfel ca destinatarii acesteia să poată să își adapteze comportamentul. În consecință, dispozițiile art. 269 din Codul penal sunt neconstituționale, fiind imprezvizibile, noțiunile de „ajutor” și „făptuitor” nefiind definite de norma penală. În ceea ce privește noțiunea de „ajutor”, arată că legiuitorul nu face distincție între ajutorul prohibit de lege și cel permis. Referitor la noțiunea de „făptuitor”, arată că nici aceasta nu este definită de norma penală. Astfel, făptuitorul nu are nici calitatea de parte, nici cea de subiect procesual, ceea ce

determină neclaritatea normei criticate. În final, arată că dispozițiile criticate încalcă și prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

4. Având cuvântul, autorul excepției prezintă situația de fapt reținută în dosarul în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

5. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că susținerile autorului excepției nu sunt fundamentate. Arată că legea distinge între ajutorul permis și cel prohibit de lege, potrivit textului criticat ajutorul trebuind dat cu un anumit scop, și anume acela al împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, al tragerii la răspundere penală, al executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate. Prin urmare, existând un scop reglementat expres de lege, reiese că este prohibit orice fel de ajutor care este acordat în acest scop. În ceea ce privește noțiunea de „ajutor”, arată că aceasta se regăsește, de exemplu, în reglementarea din Codul penal referitoare la complice, precum și în reglementarea similară din alte state europene. Astfel, nu ar putea fi, în mod rezonabil, admisă o astfel de noțiune care nu întrunește criteriile de claritate și previzibilitate. Referitor la noțiunea de „făptuitor”, arată că făptuitorul este persoana care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală. Arată că în reglementarea anterioară se prevedea condiția ca ajutorul să fie dat unui infractor. Rațiunea ce a stat la schimbarea de optică a legiuitorului este detaliată în chiar expunerea de motive la Codul penal, fiind aceea că activitatea de înfăptuire a justiției este împiedicată inclusiv prin sprijinirea unei persoane care a comis o faptă prevăzută de legea penală, dar care, în concret, ar putea să nu angajeze răspunderea penală datorită unor cauze ce fac imposibilă întrunirea trăsăturilor esențiale ale infracțiunii, de exemplu minoritatea sau eroarea de fapt. Analiza acestor trăsături trebuie să se realizeze în cadrul unui proces penal și nu în raport cu aprecierea subiectivă a favorizatorului. Arată că, deși în doctrină s-a susținut că ar exista o diferență de tratament între favorizator și complice, din perspectiva răspunderii penale a acestora, această diferență de tratament este justificată. Opțiunea legiuitorului nu este una singulară, existând state în care se prevede expres că favorizatorul răspunde indiferent de întrunirea condițiilor cu privire la răspunderea făptuitorului, de exemplu art. 23 din Codul penal canadian. În continuare, arată că nu poate fi admisă excepția de neconstituționalitate prin referire la chestiuni ce nu fac obiectul cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, de exemplu analiza dispoziției criticate din perspectiva emiterii actelor normative. În concluzie, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 5 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 589/180/2016, **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 din Codul penal**, excepție ridicată de Adrian Movilă cu ocazia soluționării apelului împotriva sentinței penale pronunțate de Judecătoria Bacău.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neclare și imprecise, deoarece nu fac distincție între ajutorul permis de lege și cel prohibit de lege. Astfel, apreciază că acordarea de sfaturi asupra comportamentului ce trebuie adoptat în cursul urmăririi penale de către apărător nu poate intra sub incidența dispoziției de lege criticate. În continuare, apreciază că noțiunile de „ajutor” și „făptuitor”, nefiind definite în cadrul legislației penale, sunt apte să ducă la foarte multe situații de confuzie și inechitate penală.

8. **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, din economia textului normativ rezultă fără echivoc care sunt acțiunile interzise și condițiile în care se angajează răspunderea penală. Atât termenul de „ajutor”, cât și cel de „făptuitor”, chiar dacă nu sunt definiți în Codul penal, realizează cerința de claritate prin raportare la rezultatul nemijlocit al acțiunii prohibite de norma de incriminare — art. 269 din Codul penal — și anume „împiedicarea sau îngreunarea cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală”.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul**, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materia clarității și previzibilității legii, apreciază că dispozițiile legale criticate sunt formulate clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce și reglementează cu claritate conduita de urmat pentru destinatarul normei penale, astfel încât excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. De asemenea, apreciază că nu poate fi primită susținerea autorului excepției, conform căreia „textul art. 269 este foarte neclar și imprecis, deoarece nu face distincție între un ajutor permis de lege și un ajutor prohibit de lege”, întrucât nu se poate presupune în mod rezonabil că destinatarul normei penale va interpreta textul incriminator în sensul în care acesta ar sancționa o faptă permisă de lege.

11. **Avocatul Poporului** arată că nu poate fi reținută critica autorului excepției, potrivit căreia textul legal ar fi neclar, întrucât nu distinge după cum ajutorul este permis ori prohibit de lege, deoarece ajutorul dat făptuitorului este calificat prin scopul urmărit, și anume împiedicarea sau îngreunarea cercetărilor într-o cauză penală, tragerea la răspundere penală, executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate. Infrațiunea fiind una de pericol, iar nu de rezultat, consumarea ei are loc în momentul în care, săvârșindu-se acțiunea sau inacțiunea incriminată, este creată starea de pericol social pentru activitatea de îndeplinire a justiției. În ceea ce privește noțiunea de „făptuitor”, apreciază că, spre deosebire de vechea reglementare care utiliza noțiunea de „infractor”, în actuala reglementare legiuitorul a optat pentru angajarea răspunderii penale a celui care favorizează și atunci când ajutorul este dat unei persoane care a comis o faptă prevăzută de legea penală, dar care, în situația concretă, nu întrunește toate trăsăturile esențiale ale infrațiunii. Apreciază că textul legal criticat este enunțat cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita, să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Așa fiind, susține că, în cauza de față, elementele infrațiunii nu necesită alte intervenții din partea legiuitorului, fiind îndeplinite cerințele calitative ale legii, inclusiv previzibilitatea, în acord cu prevederile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale. Totodată, constată că textul legal criticat este deopotrivă aplicabil tuturor persoanelor aflate în ipoteza descrisă de norma juridică, fără discriminări pe considerente arbitrare, astfel încât nu se poate reține încălcarea art. 16 din Legea fundamentală.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 269 din Codul penal, cu următorul conținut: „(1) Ajutorul dat făptuitorului în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

(2) Pedepsa aplicată favorizatorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta săvârșită de autor.

(3) Favorizarea săvârșită de un membru de familie nu se pedepsește.”

15. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căroră, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 16 referitor la egalitatea în fața legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 23 referitor la libertatea individuală. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în ceea ce privește principiul legalității și previzibilității legii, în jurisprudența sa, a statuat, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora (Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni* și *Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34; Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140; Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108; Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în

special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35; Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

17. Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea în redactarea unei legi este un lucru dorit, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36). Curtea a reținut că cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în legătură cu principiul clarității și previzibilității legii au fost înglobate de instanța de contencios constituțional în propria jurisprudență (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016).

18. Raportând cele expuse anterior la dispozițiile art. 269 din Codul penal, Curtea observă că o primă critică de neconstituționalitate se referă la lipsa de claritate și previzibilitate a noțiunii de „făptuitor”. Din această perspectivă, Curtea observă că infracțiunea prevăzută de dispozițiile art. 269 din Codul penal se regăsea în dispozițiile art. 264 din Codul penal din 1969, sub denumirea marginală „Favorizarea infractorului”. În contextul celor două reglementări succesive, Curtea reține că noțiunea de „infractor” din Codul penal din 1969 a fost înlocuită în noul cod cu cea de „făptuitor”. Totodată, în expunerea de motive a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal s-a arătat că se renunță la folosirea noțiunilor de „infracțiune” și „infractor” în favoarea celor de „faptă prevăzută de legea penală” și de „făptuitor”, întrucât activitatea de înfăptuire a justiției este împiedicată inclusiv prin sprijinirea unei persoane care a comis o faptă interzisă de legea penală, dar care ar putea în concret să nu angajeze răspunderea penală datorită unor cauze care fac imposibilă întrunirea trăsăturilor esențiale ale infracțiunii (de pildă, minoritatea sau eroarea de fapt). Aceasta deoarece verificarea condițiilor de existență sau inexistență a responsabilității penale a unei persoane se face în cadrul unui proces penal, și nu în raport cu aprecierea făcută de favorizator.

19. Astfel, în ceea ce privește noțiunea de „făptuitor”, Curtea constată că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, aceasta este definită ca „făptaș; persoană care făptuiește, realizează ceva”, iar potrivit aceluiași dicționar, „făptaș” este

acea „persoană care a comis o faptă condamnată, de obicei un delict, o infracțiune”.

20. În continuare, Curtea apreciază că, pentru a stabili înțelesul penal al noțiunii de „făptuitor”, trebuie avut în vedere întreg ansamblul legislativ prevăzut de actul normativ în care se regăsește prevederea criticată, și anume Codul penal. Astfel, din analiza dispozițiilor art. 15 alin. (1) și art. 16 din Codul penal, care definesc infracțiunea și prevăd formele de vinovăție în materie penală, rezultă că făptuitor este acea persoană care săvârșește o faptă prevăzută de legea penală.

21. În plus, Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 269 din Codul penal, constituie infracțiunea de favorizare a făptuitorului săvârșirea faptelor concretizate în ajutorul dat făptuitorului, sub aspectul laturii subiective presupunând intenția directă calificată prin scop, și anume în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate. Având în vedere acest aspect, Curtea constată că nu orice faptă ce se concretizează într-un ajutor dat făptuitorului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de favorizare a făptuitorului. Astfel, doar dacă se constată că scopul prevăzut de lege — împiedicarea sau îngreunarea cercetărilor într-o cauză penală, tragerea la răspundere penală, executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate — a fost urmărit prin realizarea faptei, se va reține săvârșirea infracțiunii de favorizare a făptuitorului. În realizarea elementului material al infracțiunii de favorizare a făptuitorului, autorul acesteia își va fi prefigurat efectul pe care realizarea acestuia îl va avea asupra făptuitorului unei fapte prevăzute de legea penală. Astfel, favorizatorul va avea o reprezentare reală a activității desfășurate de cel favorizat, altfel nu s-ar realiza conceptual activitatea sub forma ajutorului dat făptuitorului.

22. În ceea ce privește critica potrivit căreia neclaritatea și imprecizia noțiunii de „ajutor” reies din faptul că aceasta nu face distincție între ajutorul permis de lege și cel prohibit de lege, din perspectiva activității depuse de către apărătorul din dosarul penal, Curtea apreciază că nici aceasta nu poate fi reținută. Astfel, limitele exercitării activității avocatului sunt strict reglementate de Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, de dispozițiile Codului de procedură penală și de Statutul profesiei de avocat, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 19 decembrie 2011. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 39 alin. (3) din Legea nr. 51/1995, „*avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată [...], în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicție și nici dacă sunt în legătură cu consultațiile oferite justițiabililor ori cu formularea apărării în acea cauză ori pentru susținerile făcute în cadrul consultațiilor verbale sau consultațiilor scrise acordate clienților, dacă ele sunt făcute cu respectarea normelor de deontologie profesională*”.

23. Așa fiind, Curtea apreciază că, din analiza dispozițiilor art. 39 alin. (3) din Legea nr. 51/1995, rezultă că, atât timp cât „ajutorul” dat unui făptuitor se circumscrie limitelor stabilite de lege, fapta unui avocat este una care se situează în afara normei de incriminare, neputându-se reține în sarcina acestuia săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului. Totodată, din coroborarea prevederilor art. 21 din Codul penal cu cele ale art. 18 din același act normativ rezultă că respectarea prevederilor legale de către avocat fiind o faptă justificată, nu constituie infracțiunea de favorizare a infractorului. În aceste condiții, un organ judiciar nu poate considera că exercitarea drepturilor sau îndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege realizează conținutul elementului material al infracțiunii de favorizare a făptuitorului.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Movilă în Dosarul nr. 589/180/2016 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 269 din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 aprilie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 422

din 15 iunie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 partea introductivă
din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 28 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 25.683/3/2014 (410/2016), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 partea introductivă din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**. Excepția a fost ridicată de Iacob Chișărașu cu ocazia soluționării apelului formulat într-o cauză penală privind trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de corupție, prevăzută de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 12 partea introductivă din Legea nr. 78/2000 încalcă principiul legalității, egalitatea în drepturi, legalitatea pedepsei și dreptul la un proces echitabil, întrucât sintagma „*foloase necuvenite*” nu respectă cerințele cu privire la calitatea legii, și anume exigențele de claritate și previzibilitate, având în vedere că infracțiunea de primire de foloase necuvenite a fost dezincriminată odată cu abrogarea Codului penal anterior.

6. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că faptele incriminate prin dispozițiile art. 12 din Legea nr. 78/2000 sunt autonome, modificările aduse infracțiunilor de corupție reglementate în

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 partea introductivă din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Iacob Chișărașu în Dosarul nr. 25.683/3/2014 (410/2016) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 469D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că sintagma „*foloase necuvenite*” nu are un caracter echivoc, întrucât, potrivit unei doctrine de durată, ea semnifică faptul că folosul astfel obținut este „legal nedatorat”.

Codul penal neavând influență în ceea ce privește legalitatea textului de lege criticat. Consideră că incriminarea unei fapte printr-o lege penală specială nu contravine principiului constituțional al egalității în fața legii, atât timp cât există deosebiri între normele ce sancționează conduitele incriminate separat. De altfel, infracțiunea de primire de foloase necuvenite — reglementată de art. 256 din Codul penal din 1969 — nu a fost dezincriminată, ci a primit o nouă calificare prin dispozițiile art. 289 din Codul penal, aceea de luare de mită.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 78/2000 este neîntemeiată. Arată că revine legiuitorului sarcina de a stabili atât faptele care constituie infracțiuni, cât și regimul sancționator aplicabil acestora, astfel că nu se poate susține că instituirea unei infracțiuni prin lege specială reprezintă o încălcare a prevederilor constituționale invocate de autorul excepției. De asemenea, precizează că împrejurările în care se comite o faptă antisocială, precum și încadrarea juridică a acesteia nu constituie atributul instanței de contencios constituțional, fiind de competența exclusivă a judecătorului de drept comun să interpreteze și să aplice legea.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 12 din Legea nr. 78/2000 sunt constituționale, întrucât incriminarea unor fapte printr-o lege specială nu este de natură a împiedica instanțele judecătorești să-și exercite atribuțiile referitoare la înfăptuirea justiției — prevăzute de art. 124 și 126 din Constituție — și nici nu înfrânge principiul legalității. Mai arată că norma penală criticată stabilește toate elementele constitutive ale faptei incriminate, astfel că nu poate fi reținută încălcarea prevederilor art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală. În fine, cu privire la nesocotirea principiului egalității în fața legii, consacrat de prevederile art. 16 din Constituție, apreciază că dispozițiile art. 12 din Legea nr. 78/2000 nu sunt discriminatorii, având în vedere că aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice criticate, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. Invocă, în acest sens, și jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, iar violarea principiului egalității și nediscriminării ar putea exista atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă (Decizia Plenumului nr. 1 din 8 februarie 1994 și Decizia nr. 41 din 11 aprilie 1996).

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 12 partea introductivă din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, care au următorul cuprins: „*Sunt pedepsite cu închisoarea de la 1 la 5 ani următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite: [...]*”.

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea pedepsei și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 12 partea introductivă din Legea nr. 78/2000 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare.

15. Astfel, prin Decizia nr. 50 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 28 aprilie 2017, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. g) și art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 și ale art. 91² alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea a reținut că sintagma „*în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite*” are un înțeles univoc, destinatarul normei putând desprinde cu ușurință conduita prohibită reglementată (paragraful 31).

16. În acest sens, prin decizia mai sus citată, Curtea a observat că noțiunea de „*folos necuvenit*”, utilizată de legiuitor, nu are un caracter echivoc, întrucât își are explicațiile doctrinare conturate de-a lungul anilor și reflectă faptul că folosul astfel obținut este „legal nedatorat”, are caracter de retribuție, constituind o plată ori o răsplată în vederea determinării unui act explicit, un contraechivalent al conduitei lipsite de probitate a subiectului activ al infracțiunilor de abuz în serviciu ori de uzurpare a funcției. De altfel, având în vedere că „*ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*”, folosul presupune orice avantaje patrimoniale, bunuri, comisioane, împrumuturi, premii, prestații de servicii în mod gratuit, angajarea, promovarea în serviciu, dar și avantaje nepatrimoniale, cu condiția ca acestea să fie legal nedatorate. În plus, noțiunea nu este nouă, ea regăsindu-se și în prevederile art. 11 din Legea nr. 78/2000.

17. De asemenea, Curtea a reținut că sintagma este utilizată și de instrumentele internaționale. Astfel, potrivit Convenției penale cu privire la corupție, adoptată de Consiliul Europei la 27 ianuarie 1999, la Strasbourg, ratificată de România prin Legea nr. 27/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 30 ianuarie 2002, fiecare parte — stat semnatar al convenției adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a incrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, atunci când s-a săvârșit cu intenție, fapta de a propune, de a oferi sau de a da, direct ori indirect, orice „*folos necuvenit*” unuia dintre agenții săi publici sau

persoanei membre a unei adunări publice naționale care exercită puteri legislative sau administrative, pentru el sau pentru altcineva, pentru ca acesta să îndeplinească ori să se abțină de la îndeplinirea unui act în exercițiul funcțiilor sale — corupția activă — sau fapta unuia dintre agenții săi publici de a solicita sau de a primi, direct ori indirect, orice „*folios necuvenit*” pentru el sau pentru altcineva ori de a accepta oferta sau promisiunea cu scopul de a îndeplini ori de a se abține să îndeplinească un act în exercitarea funcțiilor sale — corupția pasivă (Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, pct. VI.2.1.).

18. Totodată, și art. 15, art. 16, art. 18, art. 19 și art. 25 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, semnată de România la Merida la 9 decembrie 2003 și ratificată prin Legea nr. 365/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 5 octombrie 2004, utilizează noțiunea de „*folios necuvenit*”, sens în care fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc a fi necesare pentru a atribui caracterul de infracțiune, în cazul în care actele au fost săvârșite cu intenție, faptelor referitoare la corupția agenților publici naționali, la corupția agenților publici străini și a funcționarilor organizațiilor publice internaționale, la traficul de influență, la abuzul de funcții, la corupția în sectorul privat și la obstrucționarea bunei funcționări a justiției. Tot astfel, Convenția civilă asupra corupției, adoptată la Strasbourg la 4 noiembrie 1999 și ratificată de România prin Legea nr. 147/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 18 aprilie 2002, utilizează, în definirea corupției, noțiunea de „*avantaj necuvenit*” (Decizia Curții Constituționale nr. 400 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 19 august 2016, paragrafele 24 și 25).

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de Curte prin Decizia nr. 50 din 2 februarie 2017, mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat

această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește critica raportată la prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei și ale art. 124 referitor la înfăptuirea justiției.

20. În ceea ce privește argumentul care trimite la infracțiunea de primire de foloase necuvenite reglementată de prevederile art. 256 din Codul penal din 1969, Curtea reține că această faptă nu a fost dezincriminată, ci a primit o nouă calificare prin dispozițiile art. 289 din Codul penal, aceea de luare de mită. În acest sens, prin Decizia nr. 184 din 29 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 alin. (1) din Codul penal, Curtea a constatat — cu privire la infracțiunea de luare de mită — că forma propusă în noua reglementare este mai largă, acoperind toate situațiile în care o persoană ia mită în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri. Literatura de specialitate a reținut că, prin această modificare, s-a urmărit renunțarea la distincția anterioară între luarea de mită și primirea de foloase necuvenite, distincție care nu făcea decât să creeze dificultăți în plan probator atunci când înțelegerea a avut loc înainte de efectuarea actului, dar bunurile s-au remis ulterior, art. 289 din Codul penal conținând, deci, reglementarea prevăzută în art. 254 (luarea de mită) și cea regăsită în art. 256 (primirea de foloase necuvenite) din Codul penal anterior (paragraful 20 din Decizia nr. 184 din 29 martie 2016).

21. În fine, Curtea observă că prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt aplicabile în cauza de față, obiectul excepției de neconstituționalitate fiind o normă de drept penal substanțial, și anume o normă de incriminare, iar nu o reglementare de drept procesual penal, de natură a avea incidență în materia garanțiilor dreptului la un proces echitabil.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iacob Chișărau în Dosarul nr. 25.683/3/2014 (410/2016) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 12 partea introductivă din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 15 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 466

din 27 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (4) lit. a)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Romică Pavel Anculia în Dosarul nr. 2.739/115/2015 al Tribunalului Arad — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 576D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Astfel, arată că autorul excepției deduce neconstituționalitatea textului de lege criticat din interpretarea și aplicarea efectelor unei decizii a Curții Constituționale de constatare a neconstituționalității altor dispoziții de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.739/115/2015, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Romică Pavel Anculia cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală încalcă principiul legalității, egalitatea cetățenilor în fața legii, precum și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, întrucât — având în vedere faptul că, în speță, procedura de cameră preliminară a fost finalizată anterior pronunțării și publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016 privind constatarea neconstituționalității sintagmei „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală — nu a fost posibil să se dea eficiență deciziei mai sus menționate în soluționarea cauzei, deși se afla în faza de judecată. Precizează că, prin respectiva decizie, Curtea a statuat că aceasta „nu se va aplica în privința cauzelor definitiv soluționate până la data publicării sale, aplicându-se, însă, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată” (paragraful 52). Așadar, dispozițiile de lege criticate generează, independent de voința inculpatului, dat fiind hazardul procedurilor, o aplicabilitate diferențiată a deciziei mai sus menționate, în funcție de faza procesuală în care se află cauza,

cu toate că aceasta nu a fost încă soluționată în mod definitiv. Astfel, arată că, fără a putea fi imputat inculpaților acest fapt, decizia Curții Constituționale a fost pronunțată la o zi după momentul finalizării procedurii de cameră preliminară, cu consecința imposibilității invocării ei ca temei pentru anularea probelor reprezentate de procesele-verbale de redare a convorbirilor ambientale și telefonice întocmite în cauză prin punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică de către Serviciul Român de Informații, exact ca în situația de speță ce a generat invocarea excepției de neconstituționalitate care a fost admisă de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016. Pe această cale, date fiind dispozițiile art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, se ajunge ca decizia mai sus citată să nu aibă eficiență în cauză. Prin urmare, termenul imperativ prevăzut de textul de lege criticat duce la încălcarea principiului egalității în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, în condițiile în care, în cauze nejudecate definitiv, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016 este aplicabilă în funcție de faza procesuală în care se află respectivele cauze, fără a exista o poziție procesuală diferită a părților din acele cauze. Aceasta înseamnă că justiția nu este imparțială și egală pentru toți, așa cum prevede art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală, neconstituționalitatea constatată prin decizia Curții citată anterior neavând niciun efect în cauzele în care a fost depășită procedura de cameră preliminară, ceea ce duce la încălcarea principiului stabilit de prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor. În acest sens invocă și considerentele Deciziei nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, prin care Curtea a reținut că este recunoscut de principiu că impunerea prin lege a unor exigențe, cum ar fi instituirea unor termene sau condiții procesuale pentru valorificarea de către titular a dreptului său subiectiv, are o indiscutabilă justificare prin prisma finalității urmărite, constând în limitarea în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și în restrângerea posibilităților de exercitare abuzivă a respectivului drept. Prin intermediul lor se asigură ordinea de drept, indispensabilă pentru valorificarea drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât și a drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți titulari, cărora statul este ținut, în egală măsură, să le acorde ocrotire. Durata procesului și finalizarea acestuia depind adesea de o serie de factori, cum sunt: gradul de operativitate a organelor judiciare; incidente legate de îndeplinirea procedurii de citare; complexitatea cazului și alte împrejurări care pot să întârzie soluționarea cauzei. De asemenea, în numeroase cazuri, durata proceselor nu depinde numai de atitudinea părților care pot formula sau nu diverse cereri sau se pot afla în situații de natură obiectivă, ci se datorează unor alte circumstanțe, care țin de organizarea justiției și de gradul de încărcare a activității parchetelor și instanțelor. În acest context, încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între mijloacele folosite și scopul urmărit.

6. **Tribunalul Arad — Secția penală** arată că dispozițiile art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât nu creează un impediment în contestarea legalității anumitor probe care fundamentează trimiterea în judecată a inculpatului, în condițiile în care suspiciunea cu privire la legalitatea acestora reiese ulterior, din administrarea probelor în faza de judecată. De asemenea arată că legiuitorul dă posibilitatea instanței să administreze din oficiu, oricând pe parcursul cercetării judecătorești, orice probe necesare pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei. Consideră că o activitate procesuală este și rămâne valabilă dacă a fost realizată conform legii în vigoare la momentul efectuării sale, neputând fi anulată dacă legea se modifică sau se abrogă ulterior.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Invocă, în acest sens, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 840 din 8 decembrie 2015.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) poate fi invocată: a) până la închiderea procedurii de cameră preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în această procedură.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică faptul că, în speță, nu a fost posibil să se dea eficiență Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 14 martie 2016, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, deși, prin decizia menționată, Curtea a stabilit că aceasta se va aplica, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată (paragraful 52). În acest sens arată că, în speță, procedura de cameră preliminară a fost finalizată la 15 februarie 2016, astfel că, având în vedere

termenul impus de dispozițiile de lege criticate, deși cauza se afla pe rolul instanței de judecată, nu a fost posibilă invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016 ca temei pentru anularea proceselor-verbale de redare a convorbirilor ambientale și telefonice întocmite în cauză prin punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică de către Serviciul Român de Informații.

15. Curtea observă că — prin Decizia nr. 302 din 4 mai 2017*), nepublicată în Monitorul Oficial al României la data pronunțării prezentei decizii — a constatat că fiind neconstituțională soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală. Prin această decizie, Curtea a reținut că, deși noua legislație procesual penală a operat unele modificări ale normelor ce guvernează urmărirea penală și, implicit, a competenței de realizare a acesteia, aceste modificări nu au determinat o diminuare a importanței acestei faze procesuale și nici a rolului pe care organul de urmărire penală îl ocupă în cadrul procesului penal, astfel încât să se desprindă o justificare rezonabilă a eliminării din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală (paragraful 52). Totodată, Curtea a constatat că reglementarea competențelor organelor judiciare reprezintă un element esențial ce decurge din principiul legalității, principiu ce se constituie într-o componentă a statului de drept. Aceasta deoarece o regulă esențială a statului de drept este aceea că atribuțiile/competențele autorităților sunt definite prin lege. Principiul legalității presupune, în principal, că organele judiciare acționează în baza competenței pe care legiuitorul le-a conferit-o, iar, subsecvent, presupune că acestea trebuie să respecte atât dispozițiile de drept substanțial, cât și pe cele de drept procedural incidente, inclusiv normele de competență (paragraful 55). În ceea ce privește legiuitorul, principiul legalității îl obligă pe acesta, pe de-o parte, să reglementeze în mod clar competența organelor judiciare, iar, pe de altă parte, să adopte prevederi care să determine respectarea acesteia în practică, prin reglementarea unor sancțiuni adecvate aplicabile în caz contrar. Aceasta deoarece aplicarea efectivă a legislației poate fi obstrucționată prin absența unor sancțiuni corespunzătoare, precum și printr-o reglementare insuficientă sau selectivă a sancțiunilor relevante (paragraful 56). De asemenea, Curtea a constatat că dovedirea unei vătămări a drepturilor unei persoane exclusiv prin nerespectarea de către organul de urmărire penală a dispozițiilor referitoare la competența după materie și după persoană se transformă într-o probă greu de realizat de către cel interesat, ce echivalează, în fapt, cu o veritabilă *probatio diabolica*, și, implicit, determină încălcarea dreptului fundamental la un proces echitabil. Tocmai de aceea legiuitorul codurilor de procedură penală anterioare a prevăzut sub sancțiunea nulității absolute nerespectarea normelor de competență materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, vătămarea procesuală fiind, în această situație, prezumată *iuris et de iure* (paragraful 62). Așa fiind, Curtea a constatat că, prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție (paragraful 63).

*) Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017.

16. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare de către instanța judecătorească a normelor de procedură penală ce reglementează regimul nulităților — absolute și relative —, ținând cont de efectele deciziilor Curții Constituționale. Or, Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că nu este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele ce țin de aplicarea legii (Decizia nr. 1.402 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 9 decembrie 2010, Decizia nr. 357 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 9 iunie 2011, Decizia nr. 785 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 3 februarie 2016, paragraful 17, Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, paragraful 19, Decizia nr. 698 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2017, paragraful 23, Decizia nr. 149 din 14 martie 2017**), paragraful 14, și Decizia nr. 332 din 11 mai 2017***), paragraful 14, nepublicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii), aceste aspecte

intrând în competența instanței judecătorești investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. Atât interpretarea conținutului normelor de procedură penală ce reglementează regimul nulităților absolute și relative, prin prisma efectelor deciziilor Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016 și nr. 302 din 4 mai 2017 — ca fază indispensabilă procesului de aplicare a legii la situațiile de fapt deduse judecății —, cât și, în speță, aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016 — ca temei pentru constatarea nulității proceselor-verbale de redare a convorbirilor ambientale și telefonice întocmite în cauză prin punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică de către Serviciul Român de Informații — sunt de competența instanțelor judecătorești. În cazuri similare, Curtea a reținut că a răspunde criticilor autorului excepției ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

17. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Romică Pavel Anculia în Dosarul nr. 2.739/115/2015 al Tribunalului Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Arad — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof.univ.dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

**) Decizia Curții Constituționale nr. 149 din 14 martie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017.

***) Decizia Curții Constituționale nr. 332 din 11 mai 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 16 august 2017.

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 8 alin. (3) și (4) din Legea nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

Președintele Autorității Competente
de Reglementare a Operațiunilor
Petroliere Offshore la Marea Neagră,

Constantin Gheorghe

Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 21 septembrie 2017.
Nr. 688.

ANEXĂ

REGULAMENT

de organizare și funcționare a Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră

Art. 1. — (1) Autoritatea Competentă de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră, denumită în continuare *ACROPO*, se organizează și funcționează ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului și exercită atribuțiile prevăzute de Legea nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Sediul principal al *ACROPO* este în Constanța, iar cel secundar în municipiul București.

Art. 2. — În sensul prezentului regulament, noțiunile de *operator* și *proprietar* au înțelesul prevăzut de art. 2 pct. 25 și 33 din Legea nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — *ACROPO* exercită următoarele atribuții principale:

a) evaluează documentele care îi sunt prezentate de către operatori și proprietari în temeiul Legii nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare;

b) supraveghează respectarea dispozițiilor legii de către operatori și proprietari, inclusiv prin inspecții și investigații;

c) consiliază alte autorități sau organisme, inclusiv autoritatea semnatară a acordurilor petroliere, Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în domeniul operațiunilor petroliere offshore;

d) elaborează planurile anuale în conformitate cu prevederile legale;

e) elaborează rapoartele de activitate în conformitate cu prevederile legale;

f) cooperează cu autoritățile competente ale diferitelor state membre sau cu punctele de contact, în temeiul legii;

g) inițiază și avizează proiecte de acte normative în domeniul său de competență și emite reglementările proprii și comune cu alte autorități competente, potrivit legii;

h) încheie protocoale de colaborare interinstituțională cu autoritățile naționale responsabile de siguranța operațiunilor petroliere offshore prevăzute în anexa nr. 10 la Legea nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare;

i) transmite ordonatorului principal de credite propunerea de buget a *ACROPO* pentru a fi analizată și inclusă în proiectul de buget al ordonatorului principal de credite;

j) îndeplinește orice alte activități prevăzute de lege în domeniul siguranței operațiunilor petroliere offshore.

Art. 4. — Pentru îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, *ACROPO* acționează obiectiv și independent de alte autorități care exercită oricare dintre funcțiile de reglementare legate de dezvoltarea economică a resurselor naturale offshore, autorizarea operațiunilor petroliere offshore, colectarea și gestionarea veniturilor din acele operațiuni, cu evitarea conflictelor de interese între funcțiile autorității competente, pe de o parte, și funcțiile pentru celelalte autorități, pe de altă parte.

Art. 5. — (1) Conducerea *ACROPO* este asigurată de un președinte cu rang de secretar de stat și de 2 vicepreședinți cu rang de subsecretar de stat, numiți pe o perioadă de 5 ani și eliberați din funcție prin decizie a prim-ministrului.

(2) În lipsa președintelui, atribuțiile sale se exercită de vicepreședintele desemnat în acest sens prin ordin al președintelui.

(3) Președintele și vicepreședinții asigură îndeplinirea atribuțiilor și competențelor ce revin ACROPO, potrivit prevederilor legale în vigoare.

(4) În exercitarea funcțiilor care îi revin, președintele ACROPO emite ordine, decizii și instrucțiuni, în condițiile legii.

(5) Președintele este ordonator terțiar de credite.

Art. 6. — Președintele ACROPO are următoarele atribuții principale:

a) reprezintă ACROPO în raporturile cu ministerele, cu celelalte autorități publice, cu persoanele juridice și fizice, române sau străine;

b) avizează strategia de dezvoltare instituțională a ACROPO, programele de activitate și programele de cooperare și le supune aprobării consiliului de administrație;

c) avizează legislația secundară (regulamente, standarde, proceduri, linii de ghid etc.) emisă de ACROPO în procesul de reglementare a operațiunilor de petrol și gaze offshore în Marea Neagră și le supune aprobării consiliului de administrație;

d) dispune acțiuni de inspecție și investigații ale modului în care este asigurată siguranța operațiunilor petroliere offshore sau a instalațiilor, ori de câte ori este necesar;

e) solicită operatorului îmbunătățiri și, dacă este necesar, interzice continuarea operării/exploatării oricărei instalații sau a oricărei părți sau infrastructuri conectate la aceasta, în cazul în care există indicii cu privire la faptul că cerințele prevăzute în Legea nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt respectate sau există preocupări justificate cu privire la siguranța operațiunilor petroliere offshore sau a instalațiilor;

f) reprezintă ACROPO în relațiile cu celelalte autorități competente din statele membre ale Uniunii Europene;

g) informează autoritatea semnată a acordurilor petroliere, respectiv Agenția Națională pentru Resurse Minerale, despre rezultatul verificărilor, inspecțiilor, investigațiilor și despre măsurile adecvate necesare de sancționare a operatorului, acolo unde se constată abateri de la regulile de siguranța muncii și a mediului, în conformitate cu prevederile Legii nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare;

h) aprobă încheierea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale de muncă ale salariaților ACROPO;

i) acordă delegările de competență și împuternicirile de reprezentare vicepreședinților și personalului ACROPO;

j) aprobă atribuțiile și competențele personalului ACROPO și ale entităților organizatorice din cadrul ACROPO, precum și programele de instruire necesare pentru îmbunătățirea competențelor personalului ACROPO;

k) aprobă statul de funcții al ACROPO;

l) aprobă deplasările în străinătate ale personalului ACROPO;

m) avizează Planul anual în vederea supravegherii eficiente, în conformitate cu cerințele art. 20 din Legea nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare, și îl supune aprobării consiliului de administrație;

n) avizează raportul de activitate și îl supune spre aprobare consiliului de administrație;

o) coordonează activitatea compartimentelor ACROPO.

Art. 7. — Vicepreședinții ACROPO exercită următoarele atribuții:

a) coordonează procesul de emitere a reglementărilor privind operațiunile de petrol și gaze offshore la Marea Neagră, în conformitate cu legislația națională și internațională în domeniu, precum și acțiunile de verificare a documentației depuse de operatori și proprietari, în conformitate cu cerințele Legii nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare;

b) coordonează acțiunile de inspecții și investigații efectuate de către reprezentanții ACROPO;

c) au un contact nemijlocit cu operatorii și proprietarii și cu autoritățile competente din România și din alte state membre ale Uniunii Europene, implicate în activitatea de petrol și gaze offshore din Marea Neagră;

d) reprezintă ACROPO în relația cu operatorii și proprietarii implicați în operațiunile de petrol și gaze offshore la Marea Neagră;

e) reprezintă ACROPO în relația cu autoritățile competente locale, cu atribuții în activitatea de petrol și gaze offshore din Marea Neagră;

f) reprezintă ACROPO în relația cu celelalte autorități competente offshore din statele membre ale Uniunii Europene, atunci când sunt mandatați de către președintele ACROPO;

g) informează operatorul și/sau proprietarul despre rezultatul verificărilor documentației inițiale depuse de către aceștia;

h) asigură monitorizarea permanentă a aplicării reglementărilor emise de către ACROPO și a aplicării cadrului legal existent prin inspecții și verificări;

i) urmăresc în mod permanent noile tehnologii care apar în activitatea de petrol și gaze menite a îmbunătăți nivelul de siguranță a activităților și asigură informarea operatorilor și proprietarilor și a celorlalte autorități competente despre aceste tehnologii;

j) întocmesc Raportul de activitate și îl prezintă președintelui, spre avizare;

k) coordonează compartimentele din subordinea lor;

l) îndeplinesc și alte atribuții, la solicitarea președintelui, în condițiile legii.

Art. 8. — (1) Consiliul de administrație al ACROPO este compus din 5 membri. Președintele ACROPO este membru în consiliul de administrație, fiind și președintele acestuia.

(2) Din consiliul de administrație fac parte:

a) 2 reprezentanți ai Secretariatului General al Guvernului;

b) un reprezentant al Ministerului Energiei;

c) un reprezentant al Ministerului Finanțelor Publice.

(3) Membrii consiliului de administrație sunt numiți pentru un mandat de 5 ani.

Art. 9. — (1) Structura organizatorică a ACROPO este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul regulament. În cadrul acesteia, prin ordin al președintelui ACROPO se pot organiza, în condițiile legii, servicii, birouri, precum și alte compartimente.

(2) Numărul maxim de posturi al ACROPO este de 54, exclusiv președintele, vicepreședinții și cabinetul președintelui.

Art. 10. — ACROPO are în structura sa compartimente de inspecție, control și verificare asupra măsurilor adoptate de operatori și proprietari pentru prevenirea accidentelor majore în cadrul operațiunilor petroliere din zonele offshore și asupra legalității documentațiilor transmise de aceștia pentru efectuarea operațiunilor offshore, precum și a altor operațiuni prevăzute de lege.

Art. 11. — (1) Atribuțiile, sarcinile și răspunderile personalului ACROPO se stabilesc în conformitate cu structura organizatorică prevăzută în anexă, pe baza Regulamentului de organizare și funcționare, aprobat prin ordin al președintelui.

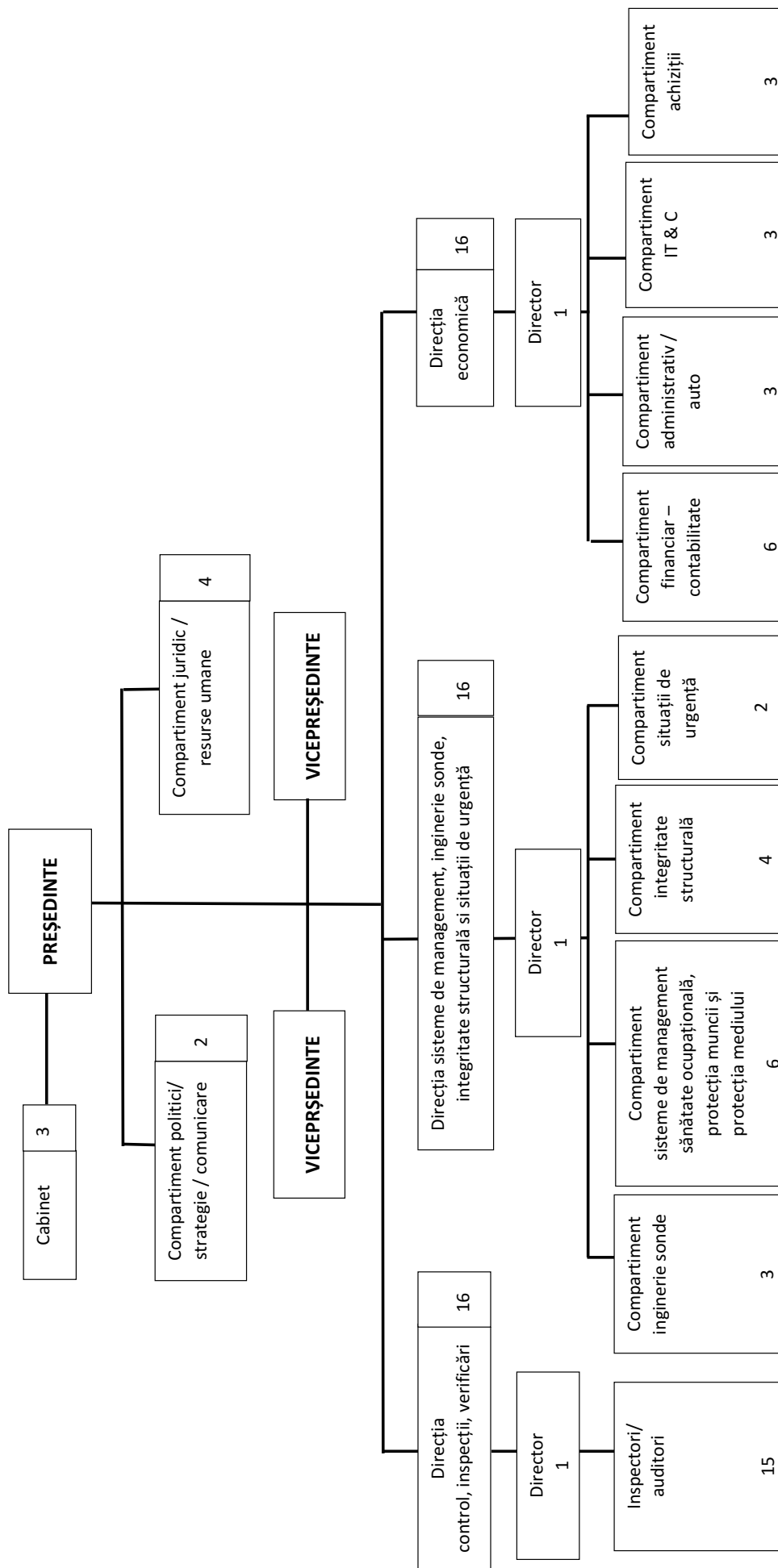
(2) Personalul ACROPO este angajat cu contract individual de muncă, în condițiile legii.

(3) Salarizarea personalului ACROPO se face conform prevederilor art. 8 alin. (13⁸) din Legea nr. 165/2016, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12. — ACROPO utilizează un număr de autoturisme pentru transport persoane, stabilit conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare.

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră**

Numărul maxim de posturi = 54, exclusiv președintele, vicepreședinții și cabinetul președintelui

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**pentru eliberarea doamnei Cristina Andronic
din funcția de subsecretar de stat
la Ministerul pentru Românii de Pretutindeni**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Cristina Andronic se eliberează din funcția de subsecretar de stat la Ministerul pentru Românii de Pretutindeni.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 27 septembrie 2017.
Nr. 625.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**pentru numirea doamnei Cristina Andronic
în funcția de subsecretar de stat
la Ministerul Tineretului și Sportului**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Cristina Andronic se numește în funcția de subsecretar de stat la Ministerul Tineretului și Sportului.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 27 septembrie 2017.
Nr. 626.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în sectoarele cadastrale din UAT Bragadiru și UAT Grădiștea din județul Ilfov

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (2) lit. p) și art. 15 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se declară închise vechile evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în UAT Bragadiru — sectorul cadastral 1 și UAT Grădiștea — sectorul cadastral 1 din județul Ilfov, ca urmare a finalizării lucrărilor sistematice de cadastru și deschiderii noilor cărți funciare.

Art. 2. — (1) De la data deschiderii cărților funciare din oficiu orice alte evidențe de cadastru și publicitate imobiliară se înlocuiesc, pentru sectoarele din unitățile administrativ-teritoriale prevăzute la art. 1, cu planul cadastral și noile cărți funciare.

(2) Vechile evidențe se păstrează în arhiva biroului teritorial și pot fi consultate pentru istoric.

(3) Identificarea și numerotarea imobilelor cuprinse în titlurile de proprietate emise în baza legilor fondului funciar sau alte acte de proprietate, planuri și alte evidențe cadastrale și de publicitate imobiliară anterioare realizării cadastrului și deschiderii noilor cărți funciare, pe sectoarele din unitățile administrativ-teritoriale prevăzute la art. 1, își pierd valabilitatea.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 8 septembrie 2017.
Nr. 1.227.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

privind modificarea Regulamentului de organizare și funcționare a Ministerului Justiției, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 120/C/2011

Având în vedere Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 13 și art. 23 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. I. — Regulamentul de organizare și funcționare a Ministerului Justiției, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 120/C/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 16 februarie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 472, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„(2) Comisia este constituită din 3 membri din rândul personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din Ministerul Justiției sau al altui personal cu

pregătire juridică din minister și un secretar din cadrul aparatului propriu.

(3) Din Comisie fac parte și 3 membri supleanți, numiți după aceleași reguli și criterii ca și membrii Comisiei, precum și un secretar supleant”.

Art. II. — Compartimentele din cadrul Ministerului Justiției vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul justiției,
Tudorel Toader

București, 18 septembrie 2017.
Nr. 2.340/C.

RECTIFICĂRI

La Cuantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2015, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale — Partidul Social Democrat — PSD, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 29 aprilie 2016, se fac următoarele rectificări:

— la punctul 5 „Lista membrilor de partid care au plătit în anul 2015 cotizații a căror valoare cumulată depășește 10 salarii minime brute pe țară = 620.600,22 lei”, în loc de: „620.600,22 lei” se va citi: „636.353,22 lei”;

— la punctul 5, în tabel, după nr. crt. 34 se va citi:

„35	Dobre Mircea Titus	română	15.753,00	02.02; 12.05; 17.08; 28.10; 09.11; 27.11; 14.12; 16.12.2015”
-----	--------------------	--------	-----------	--

— la punctul 5, în tabel, la rândul TOTAL, în loc de: „620.600,22” se va citi: „636.353,22”.

★

La Cuantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2016, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale — Partidul Social Democrat — PSD, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 310 din 29 aprilie 2017, se fac următoarele rectificări:

— la Situația centralizată a cuantumurilor totale ale veniturilor obținute în anul 2016 din sursele prevăzute de art. 16 din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată, în coloana „Activitatea generatoare de venit”, la rândul „Subînchirierea spațiilor primite conform prevederilor art. 26 alin. (1)—(3) din Legea nr. 334/2006, republicată, pentru organizarea birourilor parlamentare”, în coloana „Cuantum anual” se va citi: „91.289,43”, iar la rândul „Emiterea carnetelor/legitimațiilor de membru al partidului politic”, în coloana „Cuantum anual” se va citi: „540”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 058625